

De moeder en meiden verlaten de boekenwinkel met twee boeken (waarvan één geleend) en een zakje kruiden. Ik vraag Emily of zij vanmiddag weer langskomt op de boekenclub. Zij knikt bevestigend, maar lijkt nog steeds afwezig. Gaat het wel goed met haar...?

Het is weer rustig in de winkel. Bij het drinken van een kop verse kruidenthee denk ik terug aan deze bijzondere ervaring met de norse man... Heeft deze man een persoonlijke assistent? Wat voor persoonlijkheid is dit?

Hoofdstuk 2: David

Wat is dit voor een bijzondere vrouw?

Dat is de gedachte die bij mij door mijn hoofd schoot.

Vanochtend had ik, na een korte nacht, op het laatste moment nog een presentatie voorbereid. Phil, mijn persoonlijke directiechauffeur, had al een uur op mij gewacht in de centrale hal. Gelukkig maakte hij me erop attent dat ik toch echt naar kantoor moest om niet te laat te komen voor de presentatie. Ik pakte mijn notitieboek en laptop en haastte me naar de auto. Phil, doorgaans een rustige, oudere man, oogde wat gehaast en keek voortdurend op zijn horloge.

Ik merkte dat ik nauwelijks mijn ogen kon openhouden, dus vroeg ik Phil te stoppen bij een shop waar ik koffie voor onderweg kon halen. We stopten bij een boekenwinkel met wat kleine tafeltjes en fauteuils. Daar kon ik vast wel koffie krijgen. Ik vroeg intussen aan Phil om door te geven dat ik vijf minuten later op kantoor zou zijn.

En daar zat ik dan weer in de auto. Zonder koffie, maar met een bijzondere ervaring — een ervaring met een bijzonder mooie vrouw — rijker. De jonge vrouw had dieprode, golvende haren die soepel tot onder haar schouders vielen. Haar gezicht was verfijnd en

harmonieus: hoge jukbeenderen, een rechte neus en volle, maar subtiële lippen. Haar huid was porseleinachtig met een zachte, warme gloed, en zij had heldergroene ogen, omlijst door donkere wimpers die haar blik een indringende zachtheid gaven. Ze droeg een donkergroene jurk die elegant haar silhouet volgde, en stijlvolle laarzen.

Ik herinnerde me hoe haar heldergroene ogen aandachtig de ruggen van de boeken aftastten, terwijl zij gelijktijdig het handje van het meisje vasthield. Het was een bijzondere verschijning. De meeste vrouwen zijn alleen maar bezig met hun uiterlijk en zouden echt het geduld niet hebben gehad om zo rustig te blijven, terwijl ik duidelijk en geïrriteerd overkwam. Zij was zo liefdevol naar het meisje toen zij al die tijd het handje van het kind vasthield.

Ik kon haar maar niet uit mijn hoofd zetten toen ik weer achter in de auto zat. Phil vervolgde de route naar het werk. Phil keek mij in de spiegel aan.

“Meneer Veldhuizen, u heeft geen koffie voor uzelf meegenomen. Is er iets misgegaan in de winkel?”

“Ze hebben hier geen koffie, Phil, maar ik stuur straks Levi wel terug naar deze winkel om kruidenthee te halen voor op kantoor.”

Op het werk aangekomen loop ik naar mijn kantoor en geef ik aan dat ik niet gestoord wil worden om de presentatie nog eens goed door te nemen. Wel stuur ik de stagiair, Levi, meteen naar de boekenwinkel met een bestelling en een visitekaartje met een handgeschreven tekst: *‘Sorry voor mijn norske gedrag. Met vriendelijke groet, David.’*

Julie blijft deze hele ochtend in mijn hoofd...